

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 5. 2013, č. j. 18 Ad 62/2012 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bogdanu Hajdukovi, advokátu, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v částce celkem 3.146 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 23. 4. 2012, čj. X, byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné

z 12. 4. 2012 žalobce nebyl invalidní, neboť u něho vůbec nebyl shledán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že má od svých 18 let stupňující se potíže s krční a bederní páteří, které nenapravila ani podstoupená operace. Má stále bolesti, nemůže spát, chodí jen s obtížemi, nemůže být ve stejné poloze delší dobu. Dříve pracoval v bezpečnostních agenturách jako ostraha objektů, takového zaměstnání však nemůže vykonávat.

[3] Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítla námitky žalobkyně a shora uvedené rozhodnutí potvrdila. Žalovaná uvedla, že dne 10. 7. 2012 byl vypracován v souvislosti s námitkovým řízením nový posudek o invaliditě, jehož závěrem opět bylo, že žalobce není invalidní. Dle posudku se u žalobce sice jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčina byla podřazena pod kapitolu XIII., oddíl E, položku 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, míra poklesu pracovní schopnosti žalobce byla stanovena na 20%. Dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. je invalidní pojištěnec, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u něho nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

[4] Žalobce podal proti tomuto (napadenému) rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že žalovaná nesprávně posoudila předpoklady pro přiznání invalidity. Žalobce zároveň požádal o ustanovení advokáta. Soudem ustanovený advokát následně doplnil žalobu v tom smyslu, že žalovaná (respektive posudkoví lékaři žalované) nesprávně vyhodnotili zdravotní stav žalobce. Žalobce se domnívá, že rozhodující příčina jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu by měla být klasifikována přinejmenším pod položkou XIII., E., 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a míra poklesu jeho pracovní schopnosti dosahuje nejméně 35%. Odkázal na lékařské zprávy, které byly k dispozici již žalované a byly založeny do spisu, a předložil i nové lékařské zprávy. Uvedl, že trpí i skoliózou, osteochondrózou, osteoporózou, foraminostenózou a má 13mm vyhrzlou ploténku. Žalobce trpí velkými bolestmi, musí se každé ráno dlouze rozvíčovat, aby byl vůbec schopen vstát. Není schopen zůstat v jedné poloze déle než několik minut, v důsledku toho není schopen vykonávat některé každodenní činnosti, případně je musí vykonávat v nepřírodných polohách. Zejména není schopen delší dobu sedět. Dále mu činí potíže i chůze, aby udržel postavu ve vzpřímené poloze, musí namáhat břišní a zádové svalstvo a svaly horních končetin, což má za následek bolesti těchto svalů a šlach. Proto trpí žalobce chronickou únavou a není schopen vykonávat žádné zaměstnání. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem posudkového lékaře žalované, že jeho aktuální potíže souvisí s pooperačním stavem a mohou být zohledněny nanejvýš jako dočasná pracovní neschopnost. Ve skutečnosti jde dle žalobce o trvalé poškození zdraví. Ani v delším odstupu od prodělané operace vyhrzlé ploténky totiž nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobce. Žalovaná ani nezohlednila skutečnosti uvedené v § 39 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb. S ohledem na rozsáhlé komplikace u žalobce mělo dojít k aplikaci § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. a k navýšení míry poklesu pracovní schopnosti. Žalobce navrhl provedení revizního znaleckého posudku, aby byl jeho zdravotní stav objektivně zhodnocen.

[5] Krajský soud v Ostravě žalobu rozsudkem ze dne 9. 5. 2013, čj. 18 Ad 62/2012-35, („napadený rozsudek“) zamítl, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a přiznal ustanovenému advokátovi odměnu a náhradu hotových výdajů v částce celkem 11.732 Kč. Krajský soud v napadeném rozsudku především vyšel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“) v Ostravě ze dne 15. 3. 2013. PK MPSV se ztotožnila s posouzením zdravotního stavu žalobce tak, jak jej provedl posudkový lékař žalované v posudku z 10. 7. 2012. Uvedla, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je chronický bolestivý syndrom v oblasti krční a lumbosakrální páteře se stavem po mikročirurgické operaci v oblasti lumbosakrální páteře. Je to lehké funkční poškození více úseků páteře, byla konstatována svalová dysbalance, porucha statodynamiky páteře, nebyly však zjištěny projevy kořenového dráždění. Rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu PK MPSV podřadila pod kapitolu XIII., oddíl E, položku 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pokles pracovní schopnosti žalobce byl stanoven na 20%. Krajský soud shledal posudek PK MPSV dostatečně přesvědčivý a shodný s předchozími závěry posudkových lékařů žalované. Proto krajský soud nevyhověl návrhu na provedení dokazování ohledně zdravotního stavu žalobce znaleckým posudkem.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) kasační stížnost. Stěžovatel zopakoval svá tvrzení ohledně zdravotního stavu (trpí skoliózou páteře, osteochondrózou bederní a krční páteře s výraznou redukcí MOP, osteoporózou, foraminostenózou a má 13mm vyhrézlou ploténku). Dne 13. 2. 2012 stěžovatel podstoupil operaci vyhrézlé ploténky, ke zlepšení zdravotního stavu stěžovatele však nedošlo. Stěžovatel má i nadále výrůstky na ploténce o velikosti 7 mm, proto by byla žádoucí další operace. Nárůstky o velikosti 2-3 mm má stěžovatel i na krční páteři, což mu způsobuje velké bolesti, v jejichž důsledku nemůže ani spát. Ošetřující lékař MUDr. M. S. však operaci krční páteře nedoporučil pro riziko úplného ochrnutí. Stěžovatel mívá křeče mezi lopatkami, na předloktí pravé ruky, lýtku pravé nohy a bolestmi prstů levé ruky. Necitlivost nohou a bolesti kotníků mu brání v normální chůzi. Stěžovatel má za to, že PK MPSV vyhodnotila jeho zdravotní dokumentaci pouze formálně. Podle jeho názoru byly dány předpoklady k hodnocení rozhodující příčiny jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dle položky 1c nebo dokonce 1d kapitoly XIII, oddílu E přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Při jednání u PK MPSV byl stěžovatel vystaven nevhodnému chování ze strany lékařů posudkové komise, kteří zlehčovali jeho zdravotní potíže, sdělili mu, že invalidní důchod dostane, až skončí na vozíku. Pokud krajský soud neprovedl dokazování znaleckým posudkem, který stěžovatel navrhl, porušil jeho právo na spravedlivý proces.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastupuje advokát. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Uvedené stížnostní námitky lze podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel totiž namítl nedostatečnost a nesprávnost posouzení svého zdravotního stavu PK MPSV. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *„neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá. Jde tedy o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod č. 511/2005 Sb. NSS).

[11] Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaný pod č. 526/2005 Sb. NSS). V posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí o invalidním důchodu, lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního

pokračování

soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, www.nssoud.cz, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, publikovaný pod č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004 - 58 www.nssoud.cz).

[12] V posuzované věci stěžovatel tvrdil, že jeho zdravotní postižení má být podřazeno pod položky 1c nebo dokonce 1d kapitoly XIII, oddílu E přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Odůvodňoval to především každodenními intenzivními bolestmi páteře vystřelující do dolních končetin po zadní straně stehna, podle lékařských zpráv trpí skoliózou, osteochondrózou, osteoporózou, foraminostenózou a má 13mm vyhrzlou ploténku. Popsal omezení každodenních aktivit v důsledku jeho postižení.

[13] PK MPSV v Ostravě ve svém posudku z 15. 3. 2013 k tomu uvedla následující: „PK MPSV konstatuje, že zdravotní postižení u posuzovaného nelze hodnotit dle položky 1c oddílu E, kapitoly XIII, příl. k vyhl. č. 359/2009 Sb. – nejedná se o středně těžké funkční postižení. Nejsou naplněna posudková kritéria uvedená u těchto položek. PK MPSV rovněž konstatuje, že subj. uváděné stesky posuzovaným nemají oporu ve výsledcích objektivního vyšetření odbornými lékaři z oboru neurologie – dle výsledků magnetické rezonance bederní páteře se o recidivu hernie disku v operované oblasti nejedná, snížení prostoru L5/S1 a pooperační epidurální fibrosa vysvětlují potíže posuzovaného v lumbosakrální oblasti páteře a jsou tak přiměřené provedené operaci, obj. nález neurologický je po operaci příznivý – není přítomna kořenová symptomatologie, napínací manévry jsou v normě, není oslabena motorika dolních končetin. Posuzovaný je schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti, je schopen i rekvalifikace, neschopen práce nadměrně fyzicky namáhavé se zvedáním a přenášením nadlimitních břemen, práce ve vynucených polohách.“

[14] U položky 1, oddílu E, kapitoly XIII. Přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. se předesílá (k celé skupině postižení charakterizovaných jako bolestivý syndrom páteře: „Bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhrzezy meziobratlových plotének. Posudkové hledisko: Při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti se hodnotí funkční postižení páteře a z toho vyplývající omezení celkové výkonnosti a pohyblivosti a dopad na schopnost vykonávat denní aktivity. Přitom se vychází z rozsahu a lokalizace postižení (monosegmentální, plurisegmentální poruchy), časového průběhu funkčně významných strukturálních změn (komprese, dislokace a nestabilita, osteoporóza, degenerativní změny), funkčně významné neurologické symptomatologie (zpravidla hypo až areflexie, poruchy cití, iritační projevy, parézy, snížený tonus, poruchy trofiky v segmentu, svalové atrofie, dlouhodobá bolest v příslušném segmentu s reflexními změnami), nálezu EMG, svalové dysbalance apod. Tíži periferních paréz je nutno stanovit svalovým testem. Stejně tak je nutno objektivizovat případné poruchy funkce svěračů.“ Z těchto kritérií uváděných vyhláškou o posuzování invalidity lze dovodit, že přiřazení zdravotního postižení pojistěnce k jednotlivým podpoložkám, tj. minimální funkční postižení, lehké, středně těžké a těžké funkční postižení, vychází z objektivních ve zdravotní dokumentaci podložených skutečností (zejména výsledků lékařské diagnostiky), přitom je třeba vzít v úvahu i časový průběh onemocnění či poruchy. Je přitom zřejmé, že v některých případech může docházet k diskrepancím mezi objektivními lékařskými nálezy a subjektivním vnímáním bolesti, která je nejčastějším příznakem tohoto onemocnění, ze

strany pojištěnců (srov. Nohelová, Zdena: Vertebrogenní poruchy v posudkové praxi. In: Informace pro posudkové lékaře sociálního zabezpečení V., Praha, Ministerstvo práce a sociálních věcí, 2002, str. 39 a násl.).

[15] V případě stěžovatele PK MPSV dospěla v souladu se zprávami ošetřujícího neurologa z doby vydání napadeného rozhodnutí žalované (nález Neurologické ambulance Nemocnice Třinec, MUDr. M. S., ze dne 18. 9. 2012) k závěru, že výsledek operace vyhrzlé meziobratlové ploténky, kterou stěžovatel podstoupil dne 13. 2. 2012, byl pozitivní, opětovný výhřez nebyl potvrzen. Bolesti stěžovatele v souladu se závěry ošetřujícího neurologa PK MPSV připsala na vrub drobným pooperačním změnám a snížení prostoru mezi obratli (L5/S1) s tím, že bude záležet na dalším vývoji zdravotního stavu stěžovatele, zda bude potřeba další léčba. Z hlediska funkčního neurolog konstatoval, že motorika dolních končetin stěžovatele není oslabená. PK MPSV správně přihlédla i k hledisku časovému - od podstoupení úspěšné operace do vydání napadeného rozhodnutí uplynulo pouze šest měsíců - s tím, že hodnocení přetrvávajících bolestí jako důsledku pooperačních změn, které mohou být korigovány další rehabilitační léčbou, je z tohoto časového hlediska logické. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že posudek PK MPSV ohledně podřazení postižení stěžovatele pod lehkou funkční poruchu, tj. položku 1b, je dostatečně odůvodněn, je v souladu se zdravotní dokumentací stěžovatele, je logický a srozumitelný. Z tohoto důvodu krajský soud nepochybil, pokud z posudku PK MPSV vyšel a závěry z něj vyplývající vzal za podklad zjištěného skutkového stavu ohledně hodnocení zdravotního postižení stěžovatele pro účely posouzení invalidity.

[16] Pokud stěžovatel namítal, že se jeho zdravotní potíže (tj. především bolesti zad zasahující i dolní, případně horní končetiny) nezlepšily ani se značným časovým odstupem od podstoupené operace, nýbrž se ještě stupňují, je třeba poukázat na to, že soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu je dle § 75 odst. 1 s. ř. s. zásadně vázán na skutkový stav, jaký zde byl k datu rozhodování správního orgánu, tj. ke dni 5. 9. 2012. V případě, že by se zdravotní stav stěžovatele i nadále v době od vydání napadeného rozhodnutí žalované zhoršoval, jak uvádí stěžovatel, může být zdravotní stav stěžovatele znovu posouzen k aktuálnímu datu na základě nové žádosti stěžovatele o přiznání invalidního důchodu.

[17] Stěžovatel dále namítal, že se k němu členové PK MPSV v průběhu vyšetření a jednání nevhodně chovali. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto svou stížnost stěžovatel ničím nedokládá a zůstává tak pouze na rovině tvrzení, které není možné nijak ověřit. Vzhledem k tomu, že jednání stěžovatele s PK MPSV byl dle zápisu přítomen zástupce stěžovatele, který je advokátem, zdá se být nepravděpodobné, že by k takovému nevhodnému chování a zlehčování ze strany členů komise došlo, respektive, pokud by k němu došlo, měl by zástupce stěžovatele trvat na zachycení této skutečnosti v zápisu z jednání. To se ovšem nestalo a stěžovatel ani nepodal na členy PK MPSV stížnost, ani jejich údajné nevhodné chování nenamítl při soudním jednání konaném dne 9. 5. 2013, nýbrž tuto skutečnost prezentoval až v kasační stížnosti s odstupem několika měsíců. To ovšem velmi oslabuje důvěryhodnost jeho tvrzení, proto Nejvyšší správní soud tuto námitku rovněž považuje za nedůvodnou.

pokračování

[18] Stěžovatel dále napadal skutečnost, že krajský soud nevyhověl jeho návrhu na ustanovení znalce, který by mohl objektivně a nestranně posoudit zdravotní stav stěžovatele z hlediska jeho možné invalidity. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu týkající se zacházení s návrhy na provedení důkazů uplatněnými ze strany účastníků soudního řízení správního. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, se uvádí: „*Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo jej však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné*“. V posuzovaném případě soud při posuzování zdravotního stavu stěžovatele v souladu se zákonem a s ustálenou judikaturou citovanou výše vyšel jednak z obsahu správního spisu (posudků posudkových lékařů žalované), jednak z posudku PK MPSV. Z protokolu o jednání dále vyplývá, že krajský soud provedl i dokazování dalšími listinnými důkazy, tj. lékařskými zprávami předloženými stěžovatelem při jednání. Protože, jak krajský soud uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, se uvedené posudky v závěru rozhodném pro výsledek sporu, tj. zda byl žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované invalidní, shodovaly a o skutkovém stavu tak krajský soud neměl pochybnosti, považoval krajský soud další dokazování za účelem zjištění stěžovatelova zdravotního stavu za nadbytečné. Nevyhovění stěžovatelovu návrhu na provedení důkazu ustanovením znalce z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie a ortopedie, je tak logicky a dostatečně odůvodněno. Námitka je proto nedůvodná.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Vzhledem k tomu, že námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti se ukázaly být nedůvodné a napadený rozsudek krajského soudu netrpí ani vadami, k nimž by bylo nutno přihlédnout z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné uplatnitelné náklady nevznikly.

[21] Nejvyšší správní soud dále rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů soudem ustanoveného zástupce stěžovatele. Protože zástupce stěžovatele je advokát, má dle § 35 odst. 8 s. ř. s. právo na náhradu odměny a hotových výdajů vůči státu. Výši odměny stanovil Nejvyšší správní soud v souladu s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, na 1000 Kč za úkon. Zástupci stěžovatele přitom náleží odměna za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti a další porada s klientem přesahující jednu hodinu doložená dne 30. 5. 2013). Náhrada hotových výdajů pak zástupci stěžovatele náleží ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Protože zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o příslušnou sazbu daně. Celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů stěžovatele,

včetně DPH, 3.146 Kč. Tato částka bude vyplacena ustanovenému zástupci do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu